

Arrest

nr. 203 283 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en de tweede verzoekende partij en hun advocaat M. MANDELBLAT, die tevens derde verzoekende partij vertegenwoordigt, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 februari 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegde voor de verblijfsplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 27.04.2012 met een beslissing ‘zonder voorwerp’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.10.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België

De duur van de procedure – namelijk bijna vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hun kinderen nooit in Kosovo geweest zijn, dat zij daar nooit school gelopen hebben, dat zij heel hun leven en toekomst in België opgebouwd hebben en dat zij noch enige praktisch noch enige theoretische band hebben met Kosovo en dit in tegenstelling tot hun de facto verankering in België en dat zij bovendien de Albanese taal niet beheersen. Echter, verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Kosovo hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Kosovo niet zouden kunnen aansluiten op school. Allereerst merken we op dat de tweede oudste kinderen inderdaad in Duitsland geboren zijn maar dat zij in 2003 samen met hun ouders terugkeerden naar Kosovo, de twee jongste kinderen zijn beiden geboren in Kosovo en brachten er hun eerste levensjaren door (in casu vijf en zeven jaar). De bewering dat hun kinderen nog nooit in Kosovo geweest zijn, wordt aldus niet ondersteund door de objectieve informatie in het administratief dossier van betrokkenen. Bovendien hebben de kinderen eveneens via hun ouders een band met Kosovo. Hun ouders hebben immers, net als de kinderen, de Kosovaarse nationaliteit en zijn beiden in Kosovo geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, gelet op het feit dat zij zich al sinds 27.07.2012 (na het afsluiten van hun aanvraag 9ter) genesteld hebben in illegaal verblijf en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van kinderen in België slechts voorlopig was. Bovendien is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijk sfeer geen Albanees zouden spreken, wat toch hun moedertaal is (beide ouders zijn etnische Albanezen en kozen voor het Albanees als taal voor hun asielinterview en de jongste kinderen brachten hun eerste levensjaren door in Kosovo) en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Dit wordt nog verder ondersteund door de vaststelling dat geen van beide ouders aantoonbaar een degelijke kennis van het Nederlands te hebben. Vader legt geen enkel attest voor van het volgen van taallessen en moeder legt slechts twee attesten met betrekking tot Nederlandse taallessen. Het is dan ook totaal niet geloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer Nederlands zouden spreken, daar beide ouders niet aantonen het Nederlands te beheersen. Het voorgelegde attest vanwege mevrouw C. (...), beëdigd vertaler-tolk, heeft onvoldoende gewicht om deze vaststellingen te weerleggen. Bovendien gaat het hier louter om een gesolliciteerde verklaring die werd opgesteld in functie van betrokkenen. Verder merken we op dat betrokkenen niet aantonen waarom de kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren (lezen en schrijven), zeker gezien uit bovenstaande vaststellingen weldegelijk een zekere mondelinge kennis afgeleid kan worden of dat ze niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. De hier ingeroepen elementen kunnen dan ook niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

Verzoekers halen aan dat zij in hun herkomstland alles verloren hebben, dat ze noch opvang noch huis hebben. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkenen verbleven immers ruim 29 jaar (voor mijnheer, rekening houdend met zijn verblijf in Duitsland van 1992 tot 2003) en ruim 31 jaar voor mevrouw (rekening houdend met haar verblijf in Duitsland van 1998 tot 2003) in Kosovo, en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat uit de verklaringen afgelegd tijdens hun asielprocedure blijkt dat zowel mijnheer als mevrouw nog verschillende naaste familieleden hebben in Kosovo (voor mijnheer: zijn ouders, twee broers en één zus en voor mevrouw: haar moeder, vier zussen en één broer). Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige

steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen noch huis noch opvang hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kinderen hier naar school gaan en dat zij, bij een terugkeer, de hier gevolgde schoolrichting zullen verliezen en verplichten zullen worden een voor hen totaal vreemde taal aan te leren en hierdoor een betekenisvolle regressie in hun schoolloopbaan zullen moeten ondergaan; Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Teven behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder stellen we vast dat de scholing van de kinderen reeds vanaf 27.07.2012 (na de afsluiting van hun aanvraag 9ter met een ongegronde beslissing) plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen geschaad hebben door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Ziek lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aantonen dat hun kinderen tot op heden hier schoollopen daar er geen attesten worden voorgelegd die betrekking hebben op het huidige schooljaar.

Met betrekking tot de bewering dat het Albanees een voor hen volkomen vreemde taal is, wijzen we er nogmaals op dat dit totaal ongeloofwaardig is. Dit gezien de vaststelling dat de jongste kinderen in Kosovo geboren zijn en er hun eerste levensjaren doorbrachten, gezien het feit dat de tweede oudste kinderen eveneens negen jaar van hun kindertijd (van 2003 tot 2012) in Kosovo doorbrachten en gezien de vaststelling dat geen van beide ouders kan aantonen dat zij het Nederlands voldoende machtig zijn om hun kinderen uitsluitend in het Nederlands op te voeden. Het voorgelegde attest van mevrouw C. (...), beëdigd vertaler-tolk is onvoldoende om deze vaststellingen te weerleggen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers halen aan dat een terugkeer naar een herkomstland dat zij nooit gekend hebben een catastrofale ontworteling zou betekenen voor hun kinderen en hen zou plaatsen in een context van trauma dat hun familie ontvluchtte. We wijzen er nogmaals op dat alle kinderen meerdere jaren in Kosovo gewoond hebben, dat beide jongste kinderen in Kosovo geboren zijn en dat er nog meerdere naaste familieleden in Kosovo wonen. De bewering dat een terugkeer naar een herkomstland dat zij nooit gekend hebben, catastrofaal zou zijn, kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Met betrekking tot het trauma dat de familie ontvlucht zou zijn, merken we op dat betrokkene dit niet verder specificeren. Uit de asielaanvraag van betrokkenen blijkt dat zij hun land van herkomst verlieten omwille van medische redenen in hoofde van hun dochter D. ...)e en niet omwille van enige vrees tot vervolging of enig risico op ernstige schade. Dit element kan dan ook evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, in het algemene zin. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere

reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen reeds vijf jaar in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een geslaagde integratie en van duurzame bindingen, dat zij veel moeite gedaan zouden hebben, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben, dat zij een uiterst nauwe bindingen met België zouden hebben en dat mijnheer twee werkbepoefes voorlegt evenals zijn Kosovaars diploma ‘ouvrier en céramique-granite’ en mevrouw twee bewijzen van deelname aan Nederlandse taallessen op de school van haar kinderen evenals verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3. Op 15 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.09.2014, aan betrokkene betekend op 16.09.2014.”

1.4. Op 15 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekende partij. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw, (…)

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als (…),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

R.A. (...), (...)

R.E. (...), (...)

R.Er. (...), (...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.09.2014, aan betrokkene betekend op 16.09.2014.”

1.5. Op 15 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten

ten aanzien van de derde verzoekende partij. Dit is de vierde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 115 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel. Zij voeren eveneens het bestaan aan van een manifeste appreciatievergissing.

Hun enig middel lichten de verzoekende partijen toe als volgt:

“Verzoekers hebben gedurende 11 jaar tussen 1992 en 2003 in Duitsland gewoond waar hun twee oudste kinderen geboren zijn, D. (...) op 23/10/1998 en Albina op 19/08/2000. In 2003 waren deze kinderen dus respectievelijk 5 jaar en 3 jaar oud toen ze samen met hun ouders naar Kosovo terugkeerden. Verzoekers verlieten Kosovo op 31/12/2011 waar hun twee jongste kinderen geboren zijn, E. (...) op 30/11/2004 en E. (...) op 10/06/2007. Bij hun vertrek op 31/12/2011 uit Kosovo waren deze kinderen dus respectievelijk D. (...) 13 jaar, A. (...) 11 jaar, E. (...) 7 jaar, en E. (...) 4 jaar oud. Enkel de twee oudste kinderen hebben in Kosovo D. (...) en A. (...) school kunnen volgen en er de geschreven Albanese taal kunnen aanleren. Dit is echter hoegenaamd niet het geval voor de twee jongste kinderen E. (...) en E. (...) die toen nog te klein waren. Zelfs al zouden ze enkele basiswoorden van de gesproken Albanese taal nauwelijks hanteren, is dit te vergelijken met een klein Belgisch kind die dat ook zou kunnen, zonder echter bij machte te zijn de letters te kunnen lezen, laat staan schrijven. Elma heeft in België haar schoolloopbaan in het tweede lager onderwijs aangevat en zit nu in het eerste jaar secundair onderwijs, terwijl Er. (...) op de kleuterklas begonnen is en zit nu op het vierde jaar lager onderwijs. Immers, de opvoedingstaal tijdens de eerste levensjaren betekend nog niet dat het kind deze taal kan lezen of schrijven. Evenmin is pertinent noch de door verzoekers gekozen Albanese taal in de asielpcedure, noch het spreken in huiselijke sfeer, noch het bestaan van naaste familieleden in Kosovo, noch de geboorte in Kosovo. Reden waarom verzoekers een verklaring dd 22/01/2017 neerlegden uitgaande van de beëdigde vertaalster Mevrouw E.C. (...) die heeft kunnen vaststellen dat de kinderen Elma, en Erijon “A la maison elle/il parle seulement le Néerlandais...aucun de ceux-ci n'est capable de déchiffrer la langue albanaise ou de communiquer correctement; qu'ils ne peuvent ni lire, ni écrire l'albanais, n'ayant jamais été à l'école au Kosovo. Ils parlent difficilement l'albanais”. Het feit dat deze verklaring gesolliciteerd werd is op zich geen reden om de geloofwaardigheid ervan te betwijfelen, vermits tegenpartij geen enkel inhoudelijk grief naar voren brengt tegen de door de beëdigde vertaalster opgestelde verklaring. Bovendien zwijgt tegenpartij met alle talen om welke reden volgens hem het voorgelegde attest onvoldoende zou zijn om de beweerde vaststellingen van tegenpartij aan te tonen, terwijl dit attest geen betrekking heeft op de taalkennis van de ouders maar wel enkel op die van hun twee jongste kinderen. De door tegenpartij gebruikte stelling maakt dus louter een puur onaannemelijk intentie proces uit. Trouwens, hoe anders en op welke andere manier zouden verzoekers redelijk kunnen aantonen dat hun kinderen een taal noch kunnen lezen noch schrijven? Aldus heeft het bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht en evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onevenredige wijze overschreden en miskend evenals haar materiële motivatieplicht. Dienaangaande werd verwezen naar een arrest onlangs gewezen op 16/06/2015 n°147.814 door de CCE, waarvan volgend uittreksel: (...) Deze rechtspraak dient in gelijkaardige omstandigheden in casu eveneens toegepast te worden. Een terugkeer naar het herkomstland zou een ongeoorloofde disproportionele achteruitgang betekenen voor de twee jongste kinderen van verzoekers, die de taal van hun land van oorsprong niet beheersen om er het onderwijs te kunnen volgen. Verzoekers legden eveneens betekenisvolle attesten van de leerkrachten van hun

kinderen E. (...), A. (...) en Er. (...) neer dd 11 en 13/01/2017 en de schoolrapporten van A. (...) (richting 4 wetenschappen) en D. (...) voor het jaar 2016-2017, waarvan navolgend uittreksel: 5 "Ik pleit met klem en een warm hart dat zij (A. (...)) hier haar school goed kan afronden. Haar deze kans ontnemen zou heel schadelijk zijn. Ze heeft hier haar vrienden, ze voelt zich hier thuis in een stad en land waarvan ze houdt. Brussel is haar stad, België is haar land, dit is de cultuur waarin ze heeft geïnvesteerd. Ze is nu onlosmakelijk met ons verbonden". "... A. (...) haalt zeer goede resultaten en is een zeer aangename leerling om in de klas te hebben. Ze motiveert ook haar medeleerlingen om op aandachtige manier de les te volgen. Ik, persoonlijk, zou het heel jammer vinden om haar kans op een goede opleiding verloren te zien gaan, wetende welk potentieel dit meisje bezit!" Een terugkeer naar een "herkomstland" dat zij niet meer kennen, zou een catastrofale ontworteling voor hen betekenen en hen plaatsen in een context van trauma dat hun familie indertijd ontvluchtte. In tegenstelling tot de bewering van tegenpartij "dat geen van beide ouders aantoont een dergelijke kennis van het Nederlands te hebben" wordt dit tegengesproken door de verklaring van de directeur van de Gemeentelijke Basisschool Sint-Joost-aan-Zee dd 10/01/2017 die bevestigt: "De ouders zijn zeer betrokken bij de schoolcarrière van de kinderen en zijn steeds aanwezig op oudercontacten en andere infomomenten. Mama doet ook heel hard haar best om Nederlands te praten. Ze is ook niet bang om iets te komen vragen en doet dit steeds op een heel beleefde en correcte manier." Wat vader betreft, legde verzoeker twee werkbeloften neer van 05 en 20/01/2107 van firma bvba PEETERS Toiture en Renovation DR sprl, waaruit blijkt dat hij onmiddellijk aan de slag zal geraken zonder ten laste van de overheid te vallen. Bij hun aanvraag hebben verzoekers verwezen naar rechtspraak van de Raad van State die door tegenpartij niet tegengesproken werd, meer bepaald dat de schoolopleiding een uitzonderlijke omstandigheid vormt (R.v.St. 06/03/2001, nr. 93.760, Rev. dr. Etr., 2001, 217; R.v.St., 30/06/1998, 74.880; R.v.St. 25/05/2005, nr. 114.961). Vooral werd in casu niet tegengesproken dat het voor zich spreekt dat het Kosovaarse onderwijssysteem niets te maken heeft en niet gelijkgesteld kan worden met het Belgisch schoolonderwijs. De Raad van State heeft in het hierboven geciteerde arrest van 25/05/05 nr. 144.961 aangenomen dat het moeilijk te verantwoorden is dat een kind de onderwijscyclus zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbaar taal nooit heeft onderwezen gekregen. Verzoekers hebben verwezen naar het Verdrag inzake Rechten van het Kind dd. 20/11/1989, goedgekeurd door de wet van 25/11/1991, waarbij de deelstaten zich verplichten te onthouden van elke nadelige maatregel ten laste van minderjarige kinderen, quod est in casu in geval van uitwijzing naar een land waarmee zij elke binding verloren hebben na meer dan 7 jaar. 6 Dit Verdrag houdt precieze wettelijke normatieve bepalingen in, en tegenpartij kan de draagwijdte ervan niet zomaar met de mouw vegen louter op basis van de bewering "dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft", anders ziet men niet het nut van het bestaan ervan ten bate van minderjarige kinderen. De in België schoolgaande kinderen zouden onbetwistbaar een moeilijk te herstellen nadeel ondervinden indien zij zouden moeten terugkeren naar hun herkomstland om er een aanvraag tot regularisatie in te dienen, vermits zij de hier jarenlang gevolgde schoolrichting zullen verliezen. Hier diende alleszins redelijk wel rekening mee gehouden te worden, niettegenstaande het feit dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Dit maakt op zich geen reden uit tot uitsluiting van artikel 9 bis. Er kan bezwaarlijk betwist worden dat het voor ouders op zijn minst bijzonder dramatisch is hun kinderen te moeten ontwortelen en hen te onderwerpen aan een voor hen totaal vreemd schoolonderwijs, waarvan ze de taal niet meer beheersen, vooral gelet op het feit dat ze na hun repatriëring in het herkomstland het onderwijs onmogelijk verder zouden kunnen volgen bij gebreke aan voldoende taalkennis. Tegenpartij heeft dus een kennelijke appreciatievergissing begaan en heeft aldus eveneens art. 62 van de Vreemdelingenwet miskent. Huidig verzoek tot nietigverklaring en schorsing strekt zich eveneens uit tot de drie bevelen om het grondgebied te verlaten, Bijlage 13, die het accessorium zijn van de hoofdbeslissing van onontvankelijkheid van hun aanvraag tot machtiging van verblijf, waarvan het op dezelfde datum opgesteld werd door dezelfde beambte, waardoor ze behept zijn met dezelfde wettelijke miskenningen als deze van de in het middel aangehaalde beschikkingen."

2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag

om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

2.4. De verwerende partij oordeelde *in casu* dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet konden indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.5. Betreffende het schoolgaan van de kinderen en het al dan niet beheersen van de Albanese taal

2.5.1. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hun kinderen nooit in Kosovo geweest zijn, dat zij daar nooit school gelopen hebben, dat zij heel hun leven en toekomst in België opgebouwd hebben en dat zij noch enige praktisch noch enige theoretische band hebben met Kosovo en dit in tegenstelling tot hun de facto verankering in België en dat zij bovendien de Albanese taal niet beheersen. Echter, verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Kosovo hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Kosovo niet zouden kunnen aansluiten op school. Allereerst merken we op dat de tweede oudste kinderen inderdaad in Duitsland geboren zijn maar dat zij in 2003 samen met hun ouders terugkeerden naar Kosovo, de twee jongste kinderen zijn beiden geboren in Kosovo en brachten er hun eerste levensjaren door (in casu vijf en zeven jaar). De bewering dat hun kinderen nog nooit in Kosovo geweest zijn, wordt aldus niet ondersteund door de objectieve informatie in het administratief dossier van betrokkenen. Bovendien hebben de kinderen eveneens via hun ouders een band met Kosovo. Hun ouders hebben immers, net als de kinderen, de Kosovaarse nationaliteit en zijn beiden in Kosovo geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, gelet op het feit dat zij zich al sinds 27.07.2012 (na het afsluiten van hun aanvraag 9ter) genesteld hebben in illegaal verblijf en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van kinderen in België slechts voorlopig was. Bovendien is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijk sfeer geen Albanees zouden spreken, wat toch hun moedertaal is (beide ouders zijn etnische Albanezen en kozen voor het Albanees als taal voor hun asielinterview en de jongste kinderen brachten hun eerste levensjaren door in Kosovo) en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Dit wordt nog verder ondersteund door de vaststelling dat geen van beide ouders aantoonbaar een degelijke kennis van het Nederlands te hebben. Vader legt geen enkel attest voor van het volgen van taallessen en moeder legt slechts twee attesten met betrekking tot Nederlandse taallessen. Het is dan ook totaal niet geloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer Nederlands zouden spreken, daar beide ouders niet aantonen het Nederlands te beheersen. Het voorgelegde attest vanwege mevrouw C. (...), beëdigd vertaler-tolk, heeft onvoldoende gewicht om deze vaststellingen te weerleggen. Bovendien gaat hier hier louter om een gesolliciteerde verklaring die werd opgesteld in functie van betrokkenen. Verder merken we op dat betrokkenen niet aantonen waarom de kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren (lezen en schrijven), zeker gezien uit bovenstaande vaststellingen weldegelijk een zekere mondelinge kennis afgeleid kan worden of dat ze niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. De hier ingeroepen elementen kunnen dan ook niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden.”

En:

“Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kinderen hier naar school gaan en dat zij, bij een terugkeer, de hier gevolgde schoolrichting zullen verliezen en verplichten zullen worden een voor hen totaal vreemde taal aan te leren en hierdoor een betekenisvolle regressie in hun schoolloopbaan zullen moeten ondergaan; Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Teven behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder stellen we vast dat de scholing van de kinderen reeds vanaf 27.07.2012 (na de afsluiting van hun aanvraag 9ter met een ongegronde beslissing) plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen geschaad hebben door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het

grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Ziek lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aantonen dat hun kinderen tot op heden hier schoollopen daar er geen attesten worden voorgelegd die betrekking hebben op het huidige schooljaar.

Met betrekking tot de bewering dat het Albanees een voor hen volkomen vreemde taal is, wijzen we er nogmaals op dat dit totaal ongeloofwaardig is. Dit gezien de vaststelling dat de jongste kinderen in Kosovo geboren zijn en er hun eerste levensjaren doorbrachten, gezien het feit dat de tweede oudste kinderen eveneens negen jaar van hun kindertijd (van 2003 tot 2012) in Kosovo doorbrachten en gezien de vaststelling dat geen van beide ouders kan aantonen dat zij het Nederlands voldoende machtig zijn om hun kinderen uitsluitend in het Nederlands op te voeden. Het voorgelegde attest van mevrouw C. (...), beëdigd vertaler-tolk is onvoldoende om deze vaststellingen te weerleggen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

2.5.2. In hun verzoekschrift betogen de verzoekende partijen dat zij gedurende 11 jaar in Duitsland hebben gewoond waar hun twee oudste kinderen geboren zijn, dat deze kinderen 3 en 5 jaar oud waren toen ze samen met hun ouders naar Kosovo terugkeerden en dat zij Kosovo, waar intussen hun twee jongste kinderen waren geboren, verlieten op 31 december 2011. Zij verduidelijken dat hun kinderen op dat ogenblik 13, 11, 7 en 4 jaar oud waren en dat enkel de twee oudste kinderen in Kosovo school hebben kunnen volgen en er de geschreven taal hebben aangeleerd. Zij betogen dat dit niet het geval is voor de twee jongste kinderen, dat zelfs al zouden ze enkele basiswoorden van de gesproken Albanese taal nauwelijks hanteren, dit te vergelijken is met een klein Belgisch kind dat dat ook zou kunnen, zonder echter bij machte te zijn de letters te kunnen lezen, laat staan schrijven. Zij wijzen erop dat het tweede jongste kind gestart is in het tweede lager onderwijs en intussen in het eerste secundair onderwijs zit en dat het jongste kind in de kleuterklas begon en nu in het vierde jaar lager onderwijs zit. Volgens de verzoekende partijen kan uit de opvoedingstaal tijdens de eerste levensjaren niet afgeleid worden dat de kinderen de taal kunnen lezen of schrijven. Zij menen dat de gekozen taal van de verzoekende partijen tijdens de asielprocedure, het spreken in de huiselijke sfeer, het bestaan van familieleden in Kosovo, noch hun geboorte in Kosovo pertinent zijn. Zij wijzen erop dat zij om die reden een verklaring neerlegden van een beëdigd vertaalster die heeft kunnen vaststellen dat de twee jongste kinderen thuis enkel Nederlands spreken, dat zij niet in de mogelijkheid zijn de Albanese taal te ontcijferen of deze correct te communiceren, dat zij niet kunnen lezen noch schrijven in het Albanees en nooit naar school zijn geweest in Kosovo, dat zij moeilijk Albanees spreken. De verzoekende partijen betogen dat het feit dat de verklaring gesolliciteerd werd op zich geen reden is om de geloofwaardigheid ervan te betwijfelen, vermits de verwerende partij geen enkele inhoudelijke grief naar voren brengt tegen de door de beëdigde vertaalster opgelegde verklaring, dat de verwerende partij bovendien in alle talen zwijgt om welke reden volgens haar het voorgelegde attest onvoldoende zou zijn om de beweerde vaststellingen aan te tonen, terwijl dit attest geen betrekking heeft op de taalkennis van de ouders maar wel enkel op dit van hun twee jongste kinderen. Zij menen dat de door de verwerende partij gebruikte stelling een puur onaannemelijk intentieproces uitmaakt. Zij vragen zich voorts af hoe anders en op welke manier zij redelijk zouden kunnen aantonen dat hun kinderen een taal lezen noch schrijven. De verzoekende partijen wijzen op en citeren uit het arrest nr. 147 814 van 16 juni 2015 van de Raad en stellen dat deze rechtspraak in gelijkaardige omstandigheden *in casu* eveneens toegepast moet worden, dat een terugkeer naar het herkomstland een ongeoorloofde disproportionele achteruitgang zou betekenen voor de twee jongste kinderen, die de taal van het land van oorsprong niet beheersen om er het onderwijs te kunnen volgen. Zij wijzen erop dat zij eveneens betekenisvolle attesten van leerkrachten hebben neergelegd alsook schoolrapporten. Zij vervolgen dat zij bij hun aanvraag verwezen hebben naar rechtspraak van de Raad van State die door de verwerende partij niet tegengesproken wordt, meer bepaald dat de schoolopleiding een uitzonderlijke omstandigheid vormt. Zij vervolgen dat vooral niet wordt tegengesproken dat het Kosovaarse onderwijssysteem niets te maken heeft en niet gelijkgesteld kan worden met het Belgisch schoolonderwijs. Zij wijzen erop dat de Raad van State in het arrest nr. 144 961 van 25 mei 2005 heeft aangenomen dat het moeilijk te verantwoorden is dat een kind de onderwijscyclus zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen. Zij verwijzen naar de rechten van het kind en stellen dat de in België schoolgaande kinderen onbetwistbaar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondervinden indien zij zouden moeten terugkeren naar het herkomstland om er een aanvraag tot regularisatie in te dienen, vermits zij de hier jarenlang gevolgde schoolrichting zullen verliezen, dat hier alleszins wel redelijk rekening mee diende te worden gehouden, niettegenstaande het feit dat zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, dat dit op zich geen reden tot uitsluiting van artikel 9bis uitmaakt.

2.5.3.1. Waar de verzoekende partijen betogen dat zij gedurende 11 jaar in Duitsland hebben gewoond waar hun twee oudste kinderen geboren zijn, dat deze kinderen 3 en 5 jaar oud waren toen ze samen met hun ouders naar Kosovo terugkeerden en dat zij Kosovo, waar intussen hun twee jongste kinderen waren geboren, verlieten op 31 december 2011, dat hun kinderen op dat ogenblik 13, 11, 7 en 4 jaar oud waren en dat enkel de twee oudste kinderen in Kosovo school hebben kunnen volgen en er de geschreven taal hebben aangeleerd, kan de Raad enkel vaststellen dat dit niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Evenmin wordt betwist dat de twee jongste kinderen nooit school hebben gevolgd in Kosovo en nooit in Kosovo de geschreven taal hebben aangeleerd.

Met hun betoog wensen de verzoekende partijen aan te tonen dat zelfs indien de twee jongste kinderen basiswoorden kennen in het Albanees, op het niveau van een kleuter, zij de letters niet kunnen lezen en schrijven, dat het kunnen lezen en schrijven van een taal niet kan afgeleid worden uit de opvoedingstaal tijdens de eerste levensjaren. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat het kunnen lezen en schrijven van de Albanese taal afgeleid wordt uit de opvoedingstaal tijdens de eerste levensjaren, zodat de kritiek van de verzoekende partijen feitelijke grondslag mist. Immers wordt betreffende het kunnen lezen en schrijven van de Albanese taal gemotiveerd dat de verzoekende partijen niet aantonen waarom de kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren lezen en schrijven, zeker gezien blijkt uit de overige motieven van de eerste bestreden beslissing dat weldegelijk een zekere mondelinge kennis van het Albanees afgeleid kan worden. In zoverre de verzoekende partijen zouden betogen dat de mondelinge kennis niet afgeleid kan worden uit de opvoedingstaal tijdens de eerste levensjaren, stelt de Raad ook hier vast dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de mondelinge kennis van de Albanese taal in hoofdte van de kinderen (enkel) afgeleid wordt uit de opvoedingstaal tijdens de eerste levensjaren, zodat ook een dergelijke kritiek van de verzoekende partijen feitelijke grondslag mist. Immers wordt er naast het feit dat de kinderen of geboren zijn in Kosovo of er verschillende jaren in hun kindertijd hebben doorgebracht, ook gewezen op het feit dat de ouders, die de Kosovaarse nationaliteit hebben, er geboren zijn, dat de kinderen via hun ouders een band hebben met Kosovo, dat er dan ook van uitgegaan mag worden dat de verzoekende partijen hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat de verzoekende partijen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en gelet op het feit dat zij sinds 27 juli 2012 zich genesteld hebben in illegaal verblijf en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van de kinderen in België slechts voorlopig was, dat het bovendien ongeloofwaardig is dat de verzoekende partijen in huiselijke sfeer geen Albanees zouden spreken, wat toch hun moedertaal is – dat beide ouders etnische Albanesen zijn en Albanees kozen als taal voor hun asielinterview en de jongste kinderen hun eerste levensjaren doorbrachten in Kosovo – en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in deze taal, dat dit verder wordt ondersteund door de vaststelling dat geen van beide ouders aantoonbaar een degelijke kennis van het Nederlands te hebben, dat het dan ook totaal ongeloofwaardig is dat de verzoekende partij in huiselijke sfeer geen Nederlands zouden spreken, dat het voorgelegde attest van de beëdigde vertaler-tolk onvoldoende gewicht heeft om deze vaststellingen te weerleggen en dit bovendien om een louter gesolliciteerde verklaring gaat in functie van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Ook met het enkel wijzen op het feit dat het tweede jongste kind gestart is in het tweede lager onderwijs en intussen in het eerste secundair onderwijs zit en dat het jongste kind in de kleuterklas begon en nu in het vierde jaar lager onderwijs zit, tonen de verzoekende partijen dit niet aan.

2.5.3.2. Waar zij voorts menen dat het spreken in huiselijke sfeer niet pertinent is, beperken zij zich tot deze loutere bewering, doch tonen zij geenszins aan waarom dit geen pertinent gegeven zou zijn om het niet kunnen lezen en schrijven in het Albanees door de (twee jongste) kinderen, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Het komt de Raad niet foutief of onredelijk voor, gelet op de aanvraag en ondersteunende stukken bij de aanvraag, te oordelen dat niet aangetoond wordt waarom de kinderen de Albanese taal niet zouden kunnen leren lezen en schrijven zeker gelet op het feit dat uit de verschillende elementen, die opgesomd worden in de bestreden beslissing en waarbij er onder meer gewezen wordt op het spreken van het Albanees in de huiselijke sfeer, kan afgeleid worden dat de kinderen een zekere mondelinge kennis hebben van de Albanese taal.

Betreffende het argument dat de gekozen taal van de verzoekende partijen tijdens de asielprocedure en de geboorte geen pertinent gegeven zou zijn om het niet kunnen lezen en schrijven in het Albanees door de (twee jongste) kinderen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid, wijst de Raad erop dat deze elementen op zich inderdaad niet aantonen waarom niet kunnen lezen en schrijven in het Albanees door de (twee jongste) kinderen niet aanvaard wordt, doch stelt de Raad vast dat deze elementen niet in rechtstreeks verband worden gebracht met het kunnen lezen en schrijven in de

Albanese taal door de kinderen – feit dat overigens nergens geponeerd wordt in de eerste bestreden beslissing – doch als ondersteuning van het element dat de moedertaal van de verzoekende partijen en hun twee jongste kinderen het Albanees is. Uit onder meer dit gegeven leidt de verwerende partij af dat het ongeloofwaardig is dat de verzoekende partijen in huiselijke sfeer geen Albanees zouden spreken, element dat dan weer op zijn beurt de stelling ondersteunt dat er een zekere mondelinge kennis is van het Albanees waardoor kan gesteld worden dat niet aangetoond en aangenomen wordt dat de kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren lezen en schrijven.

Met betrekking tot de argumentatie dat het bestaan van familieleden in Kosovo geen pertinent gegeven zou zijn om het niet kunnen lezen en schrijven in het Albanees door de (twee jongste) kinderen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid, kan de Raad ook enkel vaststellen dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat het bestaan van familieleden in Kosovo wordt geduid als reden om het niet kunnen lezen en schrijven in het Albanees door de (twee jongste) kinderen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Enkel in het kader van de aangevoerde omstandigheid dat zij in hun land van herkomst alles verloren hebben en er geen opvang en huis hebben en in het kader van de aangevoerde omstandigheid dat een terugkeer naar het herkomstland een catastrofale ontworteling zou betekenen voor de kinderen, wordt gewezen op de aanwezigheid van familieleden in Kosovo. De kritiek van de verzoekende partijen is bijgevolg niet dienstig.

2.5.3.3. Waar zij wijzen op het feit dat zij om die reden, het aantonen van het niet kunnen lezen en schrijven in het Albanees door de twee jongste kinderen, een verklaring hebben neergelegd van een beëdigd vertaalster die heeft kunnen vaststellen dat de twee jongste kinderen thuis enkel Nederlands spreken, dat zij niet in de mogelijkheid zijn de Albanese taal te ontcijferen of deze correct te communiceren, dat zij niet kunnen lezen noch schrijven in het Albanees en nooit naar school zijn geweest in Kosovo, dat zij moeilijk Albanees spreken, herhalen zij in wezen enkel wat zij in hun aanvraag aanhaalden en wat blijkt uit de door hen bij de aanvraag gevoegde stukken.

De Raad herhaalt nogmaals dat in de eerste bestreden beslissing geenszins wordt betwist dat de (twee jongste) kinderen geen Albanees kunnen lezen en schrijven. Er wordt wel gesteld dat het ongeloofwaardig is dat de verzoekende partijen in huiselijke sfeer geen Albanees zouden spreken en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal en dat de verklaring van mevrouw C. onvoldoende gewicht heeft om dit te kunnen weerleggen. Uit de verklaring van mevrouw C. blijkt dat het schoolparcours – waarbij ook de verklaring dat de twee jongste kinderen thuis enkel Nederlands spreken genoteerd werd – neergeschreven werd volgens de verklaringen van de ouders en de kinderen. Er blijkt aldus niet dat mevrouw C. zelf heeft vastgesteld dat de twee jongste kinderen thuis alleen Nederlands spreken. Zelfs indien uit de verklaring van mevrouw C. zou kunnen blijken dat zij wel zelf heeft vastgesteld dat de twee jongste kinderen thuis alleen Nederlands spreken, stelt de Raad vast dat mevrouw C. niet vermeldt of Nederlands werd gesproken thuis bij haar bezoek of dat zij heeft kunnen vaststellen dat dit altijd zo is, laat staan dat vermeld wordt op welke gronden zij deze vaststelling kon maken. Hierbij dient immers gewezen te worden op de vermelding dat haar vaststellingen volgen uit een onderhoud van één uur met de twee jongste kinderen. Gelet op voormelde vaststellingen en gelet op de vermelding in de verklaring van mevrouw C. dat wel degelijk Albanees gesproken wordt door de jongste kinderen – weze het moeizaam – komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor om te stellen dat een dergelijk attest onvoldoende gewicht heeft om de vaststellingen van de gemachtigde waaruit besloten wordt dat het ongeloofwaardig is dat de verzoekende partijen in huiselijke sfeer geen Albanees zouden spreken en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal, te weerleggen. Er blijkt uit de eerste bestreden beslissing geenszins dat de verklaringen van mevrouw C. als ongeloofwaardig worden beschouwd, doch wel dat geoordeeld wordt dat het gaat om een gesolliciteerde verklaring die werd opgesteld in functie van betrokkenen. Met andere woorden de erin vermelde verklaringen kunnen de correcte weergave zijn van de vaststellingen die mevrouw C. heeft kunnen doen op een bepaald moment, doch houden niet noodzakelijkerwijze een correct en volledig beeld in van de werkelijke situatie.

De verwerende partij geeft wel degelijk weer waarom dit attest onvoldoende is. Immers verwijst zij naar de reeds gedane vaststellingen en op het feit dat het gaat om een gesolliciteerde verklaring opgesteld in functie van de verzoekende partijen. In zoverre de verzoekende partijen zouden menen dat de verwerende partij bovendien in alle talen zwijgt om welke reden volgens haar het voorgelegde attest onvoldoende zou zijn om de aangevoerde omstandigheid dat de (twee jongste) kinderen geen Albanees kunnen lezen en schrijven aan te tonen, wijst de Raad er nogmaals op dat niet betwist wordt dat de (twee jongste) kinderen geen Albanees kunnen lezen en schrijven en dat in de eerste bestreden

beslissing niet gemotiveerd wordt dat de voorgelegde verklaring onvoldoende is om dit aspect aan te tonen.

Gelet op bovenvermelde vaststellingen tonen de verzoekende partijen niet aan dat de door de verwerende partij gebruikte stelling een “*puur onaannemelijke intentieproces*” zou uitmaken.

Waar de verzoekende partijen zich afvragen hoe anders en op welke manier zij redelijk zouden kunnen aantonen dat hun kinderen een taal lezen noch schrijven, kan de Raad enkel herhalen dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat de (twee jongste) kinderen de Albanese taal niet zouden kunnen lezen of schrijven, doch dat hieromtrent gemotiveerd wordt dat niet aangetoond wordt waarom de kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren lezen en schrijven zeker gezien uit de reeds gedane vaststellingen weldegelijk een zekere mondelinge kennis kan afgeleid worden en niet blijkt dat ze niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

2.5.3.4. De verzoekende partijen wijzen op en citeren uit het arrest nr. 147 814 van 16 juni 2015 van de Raad en stellen dat deze rechtspraak in gelijkaardige omstandigheden *in casu* eveneens toegepast moet worden. Vooreerst wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien beweren de verzoekende partijen dat het gelijkaardige omstandigheden betreffen, doch tonen zij dit geenszins aan. Meer nog, uit een lezing van het citaat van het voornoemde arrest in het verzoekschrift, blijkt niet dat het gelijkaardige omstandigheden betreft. Immers blijkt dat in de beslissing waarover geoordeeld werd in arrest nr. 147 814 niet onderzocht werd of het element van de afwezigheid van kennis van de geschreven taal een element vormt welke de onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid aantoont om de aanvraag in te dienen in het land waar de verzoekende partijen kunnen verblijven, zodat de Raad oordeelde dat een schending van de formele motiveringsplicht voorlag. *In casu* werd het element van afwezigheid van kennis van de geschreven taal wel degelijk in ogenschouw genomen, doch werd door de gemachtigde gemotiveerd waarom dit element geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, meer bepaald omdat niet aangetoond is waarom de kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren lezen of schrijven, te meer gelet op de vaststelling dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de kinderen een zodanige taalachterstand hebben dat ze in Kosovo niet kunnen aansluiten op school, dat de oudste kinderen in 2003 terugkeerden naar Kosovo met hun ouders en de jongste kinderen er geboren werden, dat de ouders geboren zijn in Kosovo en de Kosovaarse nationaliteit hebben, dat ervan kan uitgegaan worden dat de ouders hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht voor onbepaalde duur hebben gehad in België en zij zich al sinds 27 juli 2012 genesteld hebben in illegaal verblijf en dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van de kinderen slechts voorlopig was, dat het zeer ongeloofwaardig is de verzoekende partijen in huiselijke sfeer geen Albanees zouden spreken, wat hun moedertaal is, dat de jongste kinderen hun eerste levensjaren doorbrachten in Kosovo en dat het ongeloofwaardig is dat de kinderen niet opgevoed zouden zijn in het Albanees, dat dit wordt ondersteund door de vaststelling dat geen van beide ouders aantoont een degelijke kennis van het Nederlands te hebben, dat het dan ook ongeloofwaardig is dat de verzoekende partijen in huiselijke sfeer Nederlands zouden spreken, dat het attest van de vertaalster onvoldoende gewicht heeft om deze vaststellingen te weerleggen temeer daar het louter gaat om een gesolliciteerde verklaring die werd opgesteld in functie van de verzoekende partijen.

2.5.3.5. Met hun betoog dat een terugkeer naar het herkomstland een ongeoorloofde disproportionele achteruitgang zou betekenen voor de twee jongste kinderen, die de taal van het land van oorsprong niet beheersen om er het onderwijs te kunnen volgen, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de kinderen een zodanige taal en culturele achterstand hebben dat ze in Kosovo niet zouden kunnen aansluiten op school en dat ze niet aantonen waarom de kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren lezen en schrijven. Gelet op de voormelde motieven die door de verzoekende partijen niet worden ontkracht, kunnen de verzoekende partijen niet gevolgd worden in hun betoog dat een terugkeer naar het herkomstland een ongeoorloofde disproportionele achteruitgang zou betekenen voor de twee jongste kinderen.

2.5.3.6. Waar zij erop wijzen dat zij eveneens betekenisvolle attesten van leerkrachten hebben neergelegd alsook schoolrapporten, herhalen zij enkel wat zij reeds aanhaalden in hun aanvraag, doch weerleggen hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet.

2.5.3.7. Uit de door de verzoekende partijen in de aanvraag aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, waaronder het arrest nr. 144 961 van 25 mei 2005, blijkt geenszins dat de schoolopleiding of het

onderbreken van een onderwijscyclus in alle gevallen een buitengewone omstandigheid vormt, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing wel duidelijk blijkt waarom de verwerende partij *in casu* van mening was dat het schoolgaan van de kinderen, inclusief het onderbreken van de onderwijscyclus en het verliezen van de hier gevolgde schoolrichting geen buitengewone omstandigheid vormt, waarbij de verwerende partij oog heeft gehad niet enkel voor het voortzetten van de scholing in illegaal verblijf, doch ook voor de in de aanvraag aangehaalde moeilijkheden die een verwijdering meebrengen op pedagogisch en menselijk vlak. Immers wordt niet ontkend dat de (twee jongste) kinderen de aldaar gangbare taal nooit hebben onderwezen gekregen maar wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat hun kinderen geen enkele band hebben met Kosovo, noch dat ze een zodanige taal en culturele achterstand hebben dat ze in Kosovo niet zouden kunnen aansluiten op school, waarna deze zienswijze uitgebreid toegelicht wordt. Eveneens wordt betreffende de stelling dat een terugkeer naar het herkomstland dat zij nooit hebben gekend een catastrofale ontworteling zou betekenen voor de kinderen, gemotiveerd dat alle kinderen meerdere jaren in Kosovo hebben gewoond, dat beide jongste kinderen er geboren zijn en dat er nog meerdere familieleden wonen. Door enkel opnieuw te verwijzen naar de rechtspraak die zij aanhaalden in hun aanvraag, weerleggen de verzoekende partijen de motieven die hieromtrent worden weergegeven in de bestreden beslissing niet. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.

Ten overvloede kan verwezen worden naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410).

2.5.3.8. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partijen kunnen gevolgd worden waar zij voorhouden dat in de bestreden beslissing niet wordt tegengesproken dat het Kosovaarse onderwijssysteem niets te maken heeft en niet gelijkgesteld kan worden met het Belgisch schoolonderwijs. Echter tonen de verzoekende partijen niet aan op welke wijze deze vaststelling afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing of op welke wijze het feit dat het Kosovaarse onderwijssysteem niet kan gelijkgesteld worden met het Belgische schoolonderwijs aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij oordeelde dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Met het enkel herhalen van hun verklaringen in hun verzoekschrift, weerleggen, noch ontkrachten de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing.

2.5.3.9. De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar de rechten van het kind en stellen dat de in België schoolgaande kinderen onbetwistbaar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondervinden indien zij zouden moeten terugkeren naar het herkomstland om er een aanvraag tot regularisatie in te dienen, vermits zij de hier jarenlang gevolgde schoolrichting zullen verliezen, dat hier alleszins wel redelijk rekening mee diende te worden gehouden, niettegenstaande het feit dat zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, dat dit op zich geen reden tot uitsluiting van artikel 9bis uitmaakt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen met voormeld betoog de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen, noch ontkrachten. De Raad wijst er op dat de verwerende partij de aangevoerde omstandigheid dat zij de gevolgde schoolrichting zullen verliezen in ogenschouw heeft genomen – in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden – doch oordeelde dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, waarna zij uiteenzet waarom dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Zij wijst erop dat de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing niet kan verkregen worden in hun land van herkomst, dat tevens de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het herkomstland te vinden is, dat de verzoekende partijen steeds geweten hebben dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen, dat de scholing vanaf 27 juli 2012 plaatsvond in illegaal verblijf, dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf, dat de verzoekende partijen niet aantonen dat hun kinderen tot op heden hier schoollopen daar er geen attesten worden voorgelegd van het huidige schooljaar, dat het ongeloofwaardig is dat het Albanees voor hen een volkomen vreemde taal is gelet op het feit dat de twee jongste kinderen geboren zijn in Kosovo en er hun eerste levensjaren doorbrachten

en de oudste kinderen er negen jaar van hun kindertijd doorbrachten en gelet op het feit dat geen van beide ouders kan aantonen dat zij het Nederlands voldoende machtig zijn om hun kinderen uitsluitend in het Nederlands op te voeden. Gezien aldus niet enkel wordt gewezen op het feit dat zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig laten uitschijnen dat enkel omwille van die reden het schoolgaan niet aanvaard wordt als een buitengewone omstandigheid en niet kan leiden tot een ontvankelijk verklaren van hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.6. Betreffende de taalkennis van de ouders

2.6.1. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Dit wordt nog verder ondersteund door de vaststelling dat geen van beide ouders aantoont een degelijke kennis van het Nederlands te hebben. Vader legt geen enkel attest voor van het volgen van taallessen en moeder legt slechts twee attesten met betrekking tot Nederlandse taallessen. Het is dan ook totaal niet geloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer Nederlands zouden spreken, daar beide ouders niet aantonen het Nederlands te beheersen.”

2.6.2. De Raad stelt vast dat met het enkel verwijzen naar de verklaring van de directeur van de Gemeentelijke Basisschool waarin staat bevestigd dat de ouders zeer betrokken zijn en steeds aanwezig zijn op oudercontacten en andere infomomenten, dat de mama heel hard haar best doet om Nederlands te praten en dat ze ook niet bang is om iets te komen vragen en dit steeds op een heel beleefde en correcte manier doet, niet aantoont dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat geen van beide ouders aantoont een degelijke kennis van het Nederlands te hebben. Uit het feit dat de ouders betrokken zijn en aanwezig zijn op oudercontacten en andere infomomenten, blijkt immers geenszins dat zij een degelijke kennis hebben van het Nederlands. Ook uit de enkele stelling dat de mama *“heel hard haar best doet om Nederlands te praten”* blijkt een degelijke kennis van het Nederlands niet.

2.7. Betreffende de werkbelofte ten aanzien van de eerste verzoekende partij

2.7.1. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name (...) dat mijnheer twee werkbeloftes voorlegt evenals zijn Kosovaars diploma ‘ouvrier en céramique-granite’ (...)) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2.7.2. De verzoekende partijen stellen dat zij bij hun aanvraag twee werkbeloftes hebben neergelegd waaruit blijkt dat de eerste verzoekende partij onmiddellijk aan de slag zal geraken zonder ten laste te vallen van de overheid.

2.7.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich beperken tot het herhalen van de elementen die zij reeds in de aanvraag hebben aangehaald. Uit de bovenvermelde motieven blijkt dat de verwerende partij deze elementen in ogenschouw heeft genomen, doch niet weerhouden heeft als buitengewone omstandigheid daar deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Door het enkel opnieuw wijzen op deze elementen, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

2.8. Betreffende de ontworteling van de kinderen door een terugkeer naar het land van herkomst dat zij niet meer kennen en waar zij terecht komen in een context van trauma dat hun familie ontvluchtte

2.8.1. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Verzoekers halen aan dat een terugkeer naar een herkomstland dat zij nooit gekend hebben een catastrofale ontworteling zou betekenen voor hun kinderen en hen zou plaatsen in een context van trauma dat hun familie ontvluchtte. We wijzen er nogmaals op dat alle kinderen meerdere jaren in Kosovo gewoond hebben, dat beide jongste kinderen in Kosovo geboren zijn en dat er nog meerdere naaste familieleden in Kosovo wonen. De bewering dat een terugkeer naar een herkomstland dat zij nooit gekend hebben, catastrofaal zou zijn, kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Met betrekking tot het trauma dat de familie ontvlucht zou zijn, merken we op dat

betrokkene dit niet verder speciëren. Uit de asielaanvraag van betrokkenen blijkt dat zij hun land van herkomst verlieten omwille van medische redenen in hoofde van hun dochter D. ...je en niet omwille van enige vrees tot vervolging of enig risico op ernstige schade. Dit element kan dan ook evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

2.8.2. De verzoekende partijen menen dat een terugkeer naar hun herkomstland dat zij niet meer kennen een catastrofale ontworteling voor hen zou betekenen en hen zou plaatsen in een context van trauma dat hun familie indertijd ontvluchtte.

2.8.3. In wezen komen de verzoekende partijen niet verder dan het herhalen van wat zij reeds in hun aanvraag hadden aangegeven. Met het louter herhalen van hun verklaringen in hun aanvraag, weerleggen, noch ontkrachten de verzoekende partijen de hierboven weergegeven motieven. In zoverre zij in de aanvraag wezen op het feit dat zij het land van herkomst nooit hebben gekend en nu aangeven dat zij niet kunnen terugkeren daar zij het land niet meer kennen, stelt de Raad vooreerst vast dat zij aldus in hun aanvraag niet aangaven dat de kinderen het land ‘niet meer kennen’, doch wel dat ze het herkomstland ‘nooit gekend hebben’, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid niet gemotiveerd te hebben over de omstandigheid dat hoewel zij ooit het land hebben gekend, dit heden niet meer kennen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing duidelijk werd gemotiveerd omtrent de elementen die de verzoekende partijen aanhaalden die zouden bijdragen tot het volgens de verzoekende partijen catastrofale karakter van de ontworteling bij een terugkeer naar een land dat zij niet meer kennen.

2.9. Betreffende de rechten van het kind en het verloren hebben van elke binding met het land van herkomst

2.9.1. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd:

“Echter, verzoekers maken het niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Kosovo hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Kosovo niet zouden kunnen aansluiten op school. Allereerst merken we op dat de tweede oudste kinderen inderdaad in Duitsland geboren zijn maar dat zij in 2003 samen met hun ouders terugkeerden naar Kosovo, de twee jongste kinderen zijn beiden geboren in Kosovo en brachten er hun eerste levensjaren door (in casu vijf en zeven jaar). De bewering dat hun kinderen nog nooit in Kosovo geweest zijn, wordt aldus niet ondersteund door de objectieve informatie in het administratief dossier van betrokkenen. Bovendien hebben de kinderen eveneens via hun ouders een band met Kosovo. Hun ouders hebben immers, net als de kinderen, de Kosovaarse nationaliteit en zijn beiden in Kosovo geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, gelet op het feit dat zij zich al sinds 27.07.2012 (na het afsluiten van hun aanvraag 9ter) genesteld hebben in illegaal verblijf en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van kinderen in België slechts voorlopig was. Bovendien is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijk sfeer geen Albanees zouden spreken, wat toch hun moedertaal is (beide ouders zijn etnische Albanen en kozen voor het Albanees als taal voor hun asielinterview en de jongste kinderen brachten hun eerste levensjaren door in Kosovo) en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Dit wordt nog verder ondersteund door de vaststelling dat geen van beide ouders aantoonbaar een degelijke kennis van het Nederlands te hebben. Vader legt geen enkel attest voor van het volgen van taallessen en moeder legt slechts twee attesten met betrekking tot Nederlandse taallessen. Het is dan ook totaal niet geloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer Nederlands zouden spreken, daar beide ouders niet aantonen het Nederlands te beheersen.

Verder merken we op dat betrokkenen niet aantonen waarom de kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren (lezen en schrijven), zeker gezien uit bovenstaande vaststellingen weldegelijk een zekere mondelinge kennis afgeleid kan worden of dat ze niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. De hier ingeroepen elementen kunnen dan ook niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

Met betrekking tot de bewering dat het Albanees een voor hen volkomen vreemde taal is, wijzen we er nogmaals op dat dit totaal ongeloofwaardig is. Dit gezien de vaststelling dat de jongste kinderen in Kosovo geboren zijn en er hun eerste levensjaren doorbrachten, gezien het feit dat de tweede oudste kinderen eveneens negen jaar van hun kindertijd (van 2003 tot 2012) in Kosovo doorbrachten en gezien de vaststelling dat geen van beide ouders kan aantonen dat zij het Nederlands voldoende machtig zijn om hun kinderen uitsluitend in het Nederlands op te voeden.

Verzoekers halen aan dat een terugkeer naar een herkomstland dat zij nooit gekend hebben een catastrofale ontworteling zou betekenen voor hun kinderen en hen zou plaatsen in een context van trauma dat hun familie ontvluchtte. We wijzen er nogmaals op dat alle kinderen meerdere jaren in Kosovo gewoond hebben, dat beide jongste kinderen in Kosovo geboren zijn en dat er nog meerdere naaste familieleden in Kosovo wonen. De bewering dat een terugkeer naar een herkomstland dat zij nooit gekend hebben, catastrofaal zou zijn, kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Met betrekking tot het trauma dat de familie ontvlucht zou zijn, merken we op dat betrokkene dit niet verder specificeren. Uit de asielaanvraag van betrokkenen blijkt dat zij hun land van herkomst verlieten omwille van medische redenen in hoofde van hun dochter D. ...)e en niet omwille van enige vrees tot vervolging of enig risico op ernstige schade. Dit element kan dan ook evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het Kinderrechtenverdrag, in het algemene zin. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.”

2.9.2. De verzoekende partijen betogen dat zij verwezen hebben naar het Kinderrechtenverdrag waarbij de lidstaten zich verplichten zich te onthouden van elke nadelige maatregel ten laste van minderjarige kinderen, *quod est in casu* in geval van uitwijzing naar een land waarmee zij elke binding verloren hebben na meer dan 7 jaar. Zij menen dat dit verdrag precieze wettelijke normatieve bepalingen inhoudt en dat de verwerende partij de draagwijdte ervan niet zomaar met de mouw kan vegen louter op basis van de bewering dat dit verdrag geen directe werking heeft, dat anders men het nut niet ziet van het bestaan ervan ten bate van minderjarige kinderen.

2.9.3. Uit bovenstaande blijkt dat de verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissingen voor de kinderen nadelige maatregelen zijn daar zij elke binding verloren hebben met het land van herkomst na meer dan 7 jaar. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt niet enkel waarom de verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op het Kinderrechtenverdrag doch ook duidelijk waarom de aangevoerde omstandigheden, ook in hoofde van de kinderen, geen buitengewone omstandigheden vormen en waarom het argument van de verloren binding met het land van herkomst niet aanvaard wordt. Door het louter herhalen van de stelling dat de kinderen elke binding met het land van herkomst verloren hebben en te menen dat de bestreden beslissingen nadelig zijn voor de kinderen, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn.

2.10. Betreffende de impact voor de ouders

De verzoekende partijen betogen dat er bezwaarlijk kan betwist worden dat het voor ouders op zijn minst bijzonder dramatisch is hun kinderen te moeten ontwortelen en hen te onderwerpen aan een voor hen totaal vreemd schoolonderwijs, waarvan ze de taal niet meer beheersen, vooral gelet op het feit dat ze na hun repatriëring in het herkomstland het onderwijs onmogelijk verder zouden kunnen volgen bij gebreke aan voldoende taalkennis.

Gelet op de motieven waarin verduidelijkt wordt dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de kinderen een zodanige taal en culturele achterstand zouden hebben dat ze in Kosovo niet zouden kunnen aansluiten op school en dat niet aangetoond wordt waarom de kinderen het Albanees niet zouden kunnen leren alsook leren lezen en schrijven, zeker gezien uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de kinderen weldegelijk een zekere mondelinge kennis van het Albanees hebben en niet blijkt dat ze zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal – die verzoekende partijen zoals reeds gebleken is niet ontcrachten, noch weerleggen – kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat het voor hen bijzonder dramatisch is hun kinderen te

moeten ontwortelen en hen te onderwerpen aan een voor hen totaal vreemd schoolonderwijs waarvan ze de taal niet meer beheersen.

2.11. De verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat enig gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht dan wel dat de verwerende partij op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijk wijze tot haar beoordeling is gekomen.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Een manifeste appreciatievergissing evenmin.

2.12. De verzoekende partijen maken evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

2.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partijen laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij de eerste bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.14. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER